

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 367

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	7-9
Decizia nr. 421 din 9 mai 2007 privind sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.....	1-4	Decizia nr. 448 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114 ¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă.....	9-10
Decizia nr. 429 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești.....	4-5	Decizia nr. 449 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă	10-12
Decizia nr. 446 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă	5-7	Decizia nr. 450 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă.....	12-13
Decizia nr. 447 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) și (4) din Legea nr. 219/2005 privind		Decizia nr. 451 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	13-14
		Decizia nr. 465 din 17 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 421

din 9 mai 2007

privind sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Secretarul general al Camerei Deputaților, cu adresa nr. 51/2007 din 26 aprilie 2007, a înaintat Curții Constituționale sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 65 de deputați, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, referitoare la neconstituționalitatea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

Potrivit tabelului cuprinzând semnăturile autorilor sesizării de neconstituționalitate, cei 65 de deputați sunt următorii: Gheorghe Albu, Roberta Alma Anastase, Nicolae Bara, Gheorghe Barbu, Cornel Ștefan Bardan, Iulian-Gabriel

Bîrsan, Anca-Daniela Boagiu, Ionela Bruchental-Pop, William-Gabriel Brînză, Daniel Buda, Costică Canacheu, Bogdan Cantaragiu, Alexandru Ciocâlțeu, Anca Constantinescu, Radu-Cătălin Drăguș, Stelian Duțu, Ionesie Ghiorghioni, Ion Gonțea, Dan Grigore, Monica-Maria Iacob-Ridzi, Traian Constantin Igaș, Valentin Adrian Iliescu, Grația Denisa Iordache, Radu Lambrino, Dănuț Liga, Mircea Man, Marian-Jean Marinescu, Laurențiu Mironescu, Liviu Alexandru Miroșeanu, Alexandru Mocanu, Petru Movilă, Dorin Liviu Nistoran, Ioan Oltean, Aurel Olarean, Constantin Petrea, Cosmin Gabriel Popp, Cezar-Florin Preda, Ioan Dumitru Puchianu, Dumitru Puzdrea, Romeo Marius Raicu, Cristian Rădulescu, Marius Rogin, Marcel-Laurențiu Romanescu, Gheorghe Sârb, Mugurel Liviu Sârba, Cristian Ilie, Petre Străchinaru, Valeriu Tabară, Horia Văsioiu, Augustin Zegrean, Dan Horațiu Buzatu, Marian Hoinaru, Mircea Teodor Iustian, Corneliu Momanu, Viorel Oancea, Dumitru Pardău, Marian Sorin Paveliu, Florin Aurelian Popescu, Vasile Pruteanu, Gabriel Sandu, Ion Stoica, Cornel Știrbeț, Dragoș Ujeniuc, Petre Ungureanu și Claudiu Mihail Zaharia.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 3.948 din 26 aprilie 2007, formând obiectul Dosarului nr. 581A/2007.

În motivarea sesizării, autorii acesteia susțin că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 este neconstituțională pentru că aprobă o ordonanță de urgență neconstituțională datorită încălcării prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, după cum urmează:

1. Guvernul a adoptat Ordonanța de urgență nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, fără să fi fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție pentru legiferare pe această cale, respectiv fără să fi existat o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, situație ce nici nu a fost motivată în cuprinsul ordonanței.

Pentru a demonstra condițiile prevăzute de Constituție, în care Guvernul poate recurge la adoptarea unor ordonanțe de urgență, autorii sesizării invocă jurisprudența Curții Constituționale, citând din considerentele Deciziei nr. 65/1995, ale Deciziei nr. 83/1998 și ale Deciziei nr. 114/1999.

În ceea ce privește competența Curții Constituționale de a se pronunța cu privire la constituționalitatea unei ordonanțe de urgență în cadrul controlului *a priori*, exercitat asupra legii de aprobare a ordonanței respective, autorii sesizării invocă considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 95/2006.

2. Autorii sesizării consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006 nu respectă nici interdicția prevăzută de art. 115 alin. (6) din Constituție, de a nu afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. Astfel, prin modificarea art. 190 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, este afectat dreptul fundamental al cetățenilor la ocrotirea sănătății, consacrat de art. 34 din Constituție, drept care, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, cuprinde și organizarea asistenței medicale.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților, în răspunsul său înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 4.370 din 7 mai 2007, consideră, în esență, că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Guvernul a emis ordonanța de urgență criticată cu respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din

Constituție, întrucât s-a impus adoptarea unei soluții imediate în scopul evitării unei grave atingeri ce ar fi putut leza interesul public. Urgența reglementării legislative a fost impusă de principiul execuției bugetare anuale, potrivit căruia titularii de credite bugetare sunt obligați să cheltuiască în anul bugetar fondurile ce le-au fost repartizate pentru un anumit scop, în speță, pentru finanțarea unor cheltuieli de administrare și pentru dotarea unor unități sanitare publice de interes județean sau local. Situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată constă în starea precară a unor unități medicale de la nivel local, care impune luarea unor măsuri grabnice de reparații, întreținere și dotări cu echipamente, motiv pentru care, prin Legea bugetului de stat pe anul 2007, s-au alocat fonduri cu destinație specială autorităților administrației publice locale. Existența unor cazuri extraordinare permite Guvernului să reglementeze prin ordonanțe de urgență în materii rezervate domeniului legilor organice sau al legilor ordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 65/1995. Caracterul urgent al reglementării este justificat prin nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006, în care se prevede că scopul adoptării acestui act normativ este de „a asigura administrarea și funcționarea unităților sanitare la parametrii optimi și, implicit, continuitatea serviciilor medicale acordate populației“. Cazul excepțional și urgența reglementării au fost relevate și prin raportul întocmit de comisia permanentă care a examinat în fond proiectul legii criticate.

În final, președintele Camerei Deputaților consideră că este nefondată și critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, potrivit căroră ordonanțele de urgență nu pot afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, întrucât dispozițiile art. 34 alin. (3) din Legea fundamentală nu au nicio legătură cu dispozițiile art. 190 alin. (3) din legea criticată.

Guvernul, în punctul său de vedere înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 4.470 din 9 mai 2007, consideră, în esență, că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Dispozițiile art. 190 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006, stabilesc măsuri financiare urgente, necesare pentru susținerea bazei materiale a sistemului sanitar și pentru asigurarea sănătății publice, iar nu organizarea asistenței medicale. Chiar dacă urgența reglementării nu este riguros motivată, din conținutul acesteia rezultă scopul acestei măsuri și se circumscrie dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia statul are obligația să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice. De aceea măsurile financiare au caracterul de urgență și se impun pentru salvagardarea interesului public. În acest sens, evocă deciziile Curții Constituționale nr. 60/2007 și nr. 65/1995.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

Prin adresa înregistrată sub nr. 4.245 din 4 mai 2007, președintele Comisiei pentru Sănătate și Familie din cadrul Camerei Deputaților a solicitat să fie invitat la dezbateri împreună cu ministrul sănătății.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, actele privind desfășurarea procesului legislativ, raportul întocmit de judecătorul-raportor și prevederile criticate din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul

sănătății, raportate la dispozițiile Constituției, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, Curtea a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Analizând cererea președintelui Comisiei pentru Sănătate și Familie din cadrul Camerei Deputaților de a participa la dezbateri împreună cu ministrul sănătății, Curtea Constituțională consideră că cererea nu este justificată, întrucât au fost comunicate punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, autorități din care fac parte demnitarii menționați.

Examinând criticile de neconstituționalitate formulate prin sesizare, Curtea constată că autorii acesteia consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006 a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

Art. 190 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, modificată prin ordonanța menționată, are următorul cuprins: „(3) *Bugetele locale participă la finanțarea unor cheltuieli de administrare și funcționare, respectiv pentru bunuri și servicii, reparații, consolidare, extindere, modernizare, a unităților sanitare publice de interes județean sau local, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație în bugetele locale.*”

Prevederile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt:

— Art. 115 alin. (4) și (6) — „(4) *Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.[...]*”

(6) *Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.*”

Autorii sesizării susțin că actul normativ criticat încalcă dispozițiile constituționale, deoarece ordonanțele de urgență nu pot afecta, printre altele, drepturile și îndatoririle fundamentale prevăzute de Constituție, iar modificarea art. 190 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 afectează dreptul cetățenilor la ocrotirea sănătății. Curtea constată că această critică nu poate fi reținută deoarece detalierea cheltuielilor instituțiilor sanitare publice de interes local sau județean la care participă și bugetele locale, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație, nu este de natură să afecteze dreptul constituțional la ocrotirea sănătății.

Curtea Constituțională constată însă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006 a fost emisă de Guvern cu încălcarea prevederilor art. 115 alin. (4), întrucât nu a existat o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată. Prin această ordonanță s-a modificat textul unui alineat al unui articol din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006. Modificarea a vizat doar extinderea nominalizării cheltuielilor instituțiilor sanitare de interes județean sau local la care pot participa și bugetele locale. Această modificare nu era impusă de o situație extraordinară.

Existența situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată nu este motivată nici în cuprinsul ordonanței de urgență, invocându-se numai urgența reglementării. Urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că viciul de neconstituționalitate a unei ordonanțe sau ordonanțe de urgență emise de Guvern nu

poate fi acoperit prin aprobarea de Parlament a ordonanței respective. În consecință, legea care aprobă o ordonanță de urgență neconstituțională este ea însăși neconstituțională.

Curtea mai constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006 a fost respinsă de Senat prin Legea adoptată la 8 martie 2007, reținându-se că aceasta nu mai are obiect de reglementare, întrucât modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 a fost deja dispusă prin Legea nr. 34/2007 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și pentru abrogarea unor dispoziții din alte acte normative în domeniul sanitar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 18 ianuarie 2007.

Cu toate acestea, Camera Deputaților a aprobat ordonanța de urgență, aducându-i un număr mare de completări. Legea supusă controlului de constituționalitate modifică și titlul ordonanței de urgență, în sensul că aceasta nu se referă doar la modificarea alin. (3) al art. 190, ci la modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății. Pe acest temei, prin legea adoptată de Camera Deputaților se aduce o modificare nesemnificativă alin. (3) al art. 190, iar în 27 de poziții se introduce un număr mare de texte noi, modificatoare sau completatoare ale Legii nr. 95/2006.

Curtea constată că legea examinată a fost adoptată cu încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura de legiferare. Și anume, a fost încălcat principiul constituțional al bicameralismului Parlamentului României, consacrat de art. 61 alin. (2) din Constituție, prin aceea că niciuna dintre dispozițiile acestei legi nu a fost, niciodată și în nicio formă, pusă în dezbaterea Senatului, care a fost prima Cameră sesizată.

Legea supusă controlului de constituționalitate, prin conținutul său, în comparație cu proiectul de lege inițiat de Guvern pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006, apare ca o lege distinctă, inițiată de comisia permanentă de specialitate a Camerei Deputaților prin raportul elaborat cu privire la un alt proiect de lege. Curtea constată că această procedură de adoptare a legii este contrară prevederilor constituționale referitoare la inițiativa legislativă, cuprinse în art. 74 alin. (1), precum și la sesizarea Camerelor, cuprinse în art. 75, potrivit cărora:

— Art. 74: „(1) *Inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Cetățenii care își manifestă dreptul la inițiativa legislativă trebuie să provină din cel puțin un sfert din județele țării, iar în fiecare din aceste județe, respectiv în municipiul București, trebuie să fie înregistrate cel puțin 5.000 de semnături în sprijinul acestei inițiative.*”

— Art. 75: „(1) *Se supun spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată, proiectele de legi și propunerile legislative pentru ratificarea tratatelor sau a altor acorduri internaționale și a măsurilor legislative ce rezultă din aplicarea acestor tratate sau acorduri, precum și proiectele legilor organice prevăzute la articolul 31 alineatul (5), articolul 40 alineatul (3), articolul 55 alineatul (2), articolul 58 alineatul (3), articolul 73 alineatul (3) literele e), k), l), n), o), articolul 79 alineatul (2), articolul 102 alineatul (3), articolul 105 alineatul (2), articolul 117 alineatul (3), articolul 118 alineatele (2) și (3), articolul 120 alineatul (2), articolul 126 alineatele (4) și (5) și articolul 142 alineatul (5). Celelalte proiecte de legi sau propuneri legislative se supun dezbaterii și adoptării, ca primă Cameră sesizată, Senatului.*”

(2) *Prima Cameră sesizată se pronunță în termen de 45 de zile. Pentru coduri și alte legi de complexitate deosebită*

termenul este de 60 de zile. În cazul depășirii acestor termene se consideră că proiectele de legi sau propunerile legislative au fost adoptate.

(3) După adoptare sau respingere de către prima Cameră sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv.

(4) În cazul în care prima Cameră sesizată adoptă o prevedere care, potrivit alineatului (1), intră în competența sa

decizională, prevederea este definitiv adoptată dacă și cea de-a doua Cameră este de acord. În caz contrar, numai pentru prevederea respectivă, legea se întoarce la prima Cameră sesizată, care va decide definitiv în procedură de urgență.

(5) Dispozițiile alineatului (4) referitoare la întoarcerea legii se aplică în mod corespunzător și în cazul în care Camera decizională adoptă o prevedere pentru care competența decizională aparține primei Camere.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ordonanța de urgență, cu modificările și completările adoptate de Camera Deputaților, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președintelui Camerei Deputaților, președintelui Senatului și primului ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 9 mai 2007 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Ion Predescu, Șerban Viorel Stănoiu și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat asistent,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 429

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

funcționarea Curții Constituționale, întrucât ordonanța criticată și-a încetat aplicabilitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.221/84/2006, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești**, excepție ridicată de Liliana Maria Neaga din Zalău într-o cauză civilă.

În motivarea excepției se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2003 încalcă, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. l), art. 115, art. 1 alin. (4), art. 1 alin. (5), art. 126 alin. (1) și (2) și ale art. 140 alin. (1) teza a doua. În esență, încălcarea constă în aceea că ordonanța criticată reglementează preluarea activității jurisdicționale și a judecătorilor financiari de către instanțele judecătorești. Or, potrivit Constituției, organizarea instanțelor de judecată și a Curții de Conturi, precum și normele de procedură se pot stabili numai prin lege organică, iar nu prin ordonanțe.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Liliana Maria Neaga din Zalău în Dosarul nr. 2.221/84/2006 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) coroborat cu alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât „acest act normativ nu afectează regimul juridic al Curții de Conturi, instituție ce exercită, potrivit art. 140 alin. (1) din Constituția României, controlul asupra modului de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public” și, în aplicarea lor, „instanțele judecătorești judecă litigiile rezultate din activitatea Curții de Conturi până la constituirea instanțelor specializate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a ordonanței criticate este inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 446 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 28 septembrie 2005.

Avocatul Poporului consideră că excepția este inadmisibilă, invocând, de asemenea, Decizia Curții Constituționale nr. 446/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2003 privind preluarea activității jurisdicționale și a personalului instanțelor Curții de Conturi de către instanțele judecătorești, excepție ridicată de Liliana Maria Neaga din Zalău în Dosarul nr. 2.221/84/2006 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 446
din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baby

Blue Gass“ — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 5.088/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă avocatul autorului excepției, lipsind primarul municipiului Arad, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate susține admiterea acesteia, întrucât textul de lege criticat este susceptibil de o interpretare restrictivă datorată impreciziei sintagmei „evocarea fondului“, interpretare care poate conduce la aplicări abuzive din partea instanței judecătorești.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind inadmisibilă, deoarece nu evidențiază probleme de constituționalitate, ci doar de interpretare și aplicare a legii, aspecte ce țin de competența exclusivă a instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.088/59/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baby Blue Gass“ — S.R.L. din Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și celor ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 322 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o*

instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

1. *dacă dispozitivul hotărârii cuprinde dispoziții potrivnice ce nu se pot aduce la îndeplinire;*

2. *dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;*

3. *dacă obiectul pricinii nu se află în ființă;*

4. *dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecării ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză;*

5. *dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;*

6. *dacă statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruții, incapabilii sau cei puși sub curatelă sau consiliul judiciar nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să-i apere;*

7. *dacă există hotărâri definitive potrivnice date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.*

Aceste dispoziții se aplică și în cazul când hotărârile potrivnice sunt date de instanțe de recurs. În cazul când una dintre instanțe este Curtea Supremă de Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță;

8. *dacă partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa;*

9. *dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în argumentarea criticii sale, autorul excepției pleacă de la formula utilizată în art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă (care constituie tocmai temeiul de drept în baza căruia acesta își întemeiază cererea de revizuire), potrivit căreia se poate cere revizuirea „*dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere*“. Astfel, arată că, în accepțiunea întâmpinării formulate de partea intimată în cauza de față, ce are ca obiect un recurs întemeiat pe motivele de fond prevăzute de art. 304¹ și de art. 304 pct. 6, 7, 8, 9 și 10 din Codul de procedură civilă, reglementarea dedusă controlului nu își poate găsi aplicabilitatea, fiind exclusă posibilitatea utilizării căii de atac a revizuirii în condițiile în care cauza a fost soluționată în cadrul unei proceduri care nu prevedea calea de atac a apelului, după un recurs respins ca nefondat.

Așa fiind, Curtea observă că autorul excepției nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate, problemele pe care le ridică fiind de aplicare și interpretare a legii, chestiuni care țin exclusiv de competența instanțelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baby Blue Gass” — S.R.L. din Arad în Dosarul nr. 5.088/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 447

din 15 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) și (4)
din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000
pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) și (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Maria-Irina Drăgușanu în Dosarul nr. 20.680/1/2003, de Ioan Gafencu, Victoria Florica Gafencu, Ioan Florin Gafencu, Daniela Gafencu și Anca Violeta Gafencu în Dosarul nr. 6.796/2/2006, precum și de Vasile Mirel Axinte și Dumitrița Axinte în Dosarul nr. 40.189/1/2004, toate înregistrate pe rolul Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, precum și de Ilie Lucian și Ilie Luminița Gabriela în Dosarul nr. 15.918/1/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă autorii excepției Maria-Irina Drăgușanu, prin avocat Adrian Nica, și Ioan Gafencu, precum și părțile Roza Călin și Mirna Elena Cecilia Haifler, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.245D/2006, nr. 2.351D/2006 și nr. 2.411D/2006 la Dosarul nr. 2.241D/2006, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor trei dosare.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Mariei Irina Drăgușanu solicită admiterea excepției, întrucât textele de

lege criticate încalcă o serie de principii constituționale, precum liberul acces la justiție, controlul ierarhic al hotărârilor judecătorești, dreptul la apărare și neretroactivitatea legii civile. Aceleași concluzii de admitere a criticii le susține și Ioan Gafencu.

În ceea ce privește părțile Roza Călin și Mirna-Elena Cecilia Haifler, acestea solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autori.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură a justifica o schimbare a jurisprudenței Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 20.680/1/2003, Încheierea din 8 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.796/2/2006 și prin Încheierea din 23 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 40.189/1/2004, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) și (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Maria-Irina Drăgușanu, Ioan Gafencu, Victoria Florica Gafencu, Ioan Florin Gafencu, Daniela Gafencu și Anca Violeta Gafencu, precum și de Mirel Axinte și Dumitrița Axinte.

De asemenea, prin Încheierea din 13 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 15.918/1/2003, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu aceeași excepție de neconstituționalitate**, ridicată de Ilie Lucian și Ilie Luminița Gabriela.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la folosirea căilor de atac, întrucât, prin

acordarea competenței de soluționare a apelului și recursului aceleiași instanțe de judecată, părțile nu beneficiază de un control judiciar real, exercitat de către o instanță superioară. Mai mult, prin trimiterea dosarelor de la o instanță la alta pe cale administrativă se încalcă atât principiul separației puterilor în stat, cât și principiile oralității și contradictorialității dezbaterilor, elemente esențiale ale unui proces echitabil. Autorii excepției apreciază că dispozițiile legale criticate lezează și dreptul la apărare, prin privarea de un grad de jurisdicție, fapt ce este de natură a contraveni și art. 53 din Constituție, dreptul de a exercita calea de atac a recursului fiind în mod evident și nejustificat restrâns.

Pe de altă parte, se mai susține că textele de lege criticate aduc atingere principiului neretroactivității legii, întrucât, în cauzele deduse judecării, aceste dispoziții produc efecte și pentru trecut.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța consideră că norma de competență materială criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate, având caracterul unei măsuri adoptate în materia administrării actului de justiție.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este lipsită de temei, deoarece prevederile criticate nu contravin accesului liber la justiție și nici dreptului la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, neîngrădind dreptul părților de a apela la instanțele judecătorești și de a promova căile de atac stabilite prin lege. Chiar dacă aceeași instanță este chemată să soluționeze ambele căi de atac, și anume apelul și recursul, acest aspect nu constituie în sine o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor, întrucât cele două căi de atac sunt guvernate de reguli procedurale distincte.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt în deplin acord cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, care încredințează legiuitorului dreptul de a stabili căile de atac și condițiile exercitării acestora. În acest context, prevederile legale criticate nu sunt de natură a îngreuna dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II alin. (3) și (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. Textele de lege criticate au următorul cuprins: „(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*

(4) *În cazurile prevăzute la alin. (1)–(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (1) referitoare la instanțele judecătorești și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 137/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006. Cu acel prilej a reținut că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Potrivit art. II din Legea nr. 219/2005, apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunal, iar, în mod similar, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența curților de apel, se trimit la curțile de apel. În toate aceste cazuri, trimiterea dosarelor la instanțele competente potrivit legii noi se face pe cale administrativă, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței. Soluția trimiterii pe cale administrativă a dosarelor s-a impus pentru a se evita pe cât posibil tergiversarea soluționării cauzelor.

Chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Mai mult, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiectele de drept.

Totodată, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc nicio atingere principiului imparțialității instanțelor

judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie, în sine, o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra

recursului. Cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) și (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Maria-Irina Drăgușanu în Dosarul nr. 20.680/1/2003, de Ioan Gafencu, Victoria Florica Gafencu, Ioan Florin Gafencu, Daniela Gafencu și Anca Violeta Gafencu în Dosarul nr. 6.796/2/2006, precum și de Vasile Mirel Axinte și Dumitrița Axinte în Dosarul nr. 40.189/1/2004, toate înregistrate pe rolul Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, precum și de Ilie Lucian și Ilie Luminița Gabriela în Dosarul nr. 15.918/1/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 448

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Gavra în Dosarul nr. 83/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 83/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Gavra cu ocazia

soluționării recursului formulat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Tribunalul Timiș, având ca obiect examinarea cererii de instituire a sechestrului judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că nu asigură celeritatea soluționării unor cauze al căror obiect se înscrie în procedurile speciale, urgente, prevăzute în mod expres de Codul de procedură civilă. De asemenea, consideră că există o vădită contradicție între prevederile art. 114¹ alin. 3 și cele ale art. 89 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește stabilirea unor termene care să asigure operativitatea procedurii de judecată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin normele de procedură referitoare la citarea părților nu se aduce atingere accesului liber la justiție. Totodată, arată că nu pot fi primite nici susținerile autorului excepției privind contradicția dintre dispozițiile art. 114¹ alin. 3 și cele ale art. 89 din Codul de procedură civilă, întrucât primul text de lege se referă la citarea părților pentru primul termen de judecată, în timp ce al doilea privește citarea pentru următoarele termene.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută încălcarea art. 21 din Constituție, iar în ceea ce privește posibila contrarietate între art. 114¹ alin. 3 și art. 89 din Codul de procedură civilă, arată că eventualele necorelări legislative nu pot forma obiect al controlului constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Primul termen de judecată va fi stabilit astfel încât de la data primirii citației pârâtul să aibă la dispoziție cel*

puțin 15 zile pentru a-și pregăti apărarea, iar în procesele urgente, cel puțin 5 zile. Pentru termenele următoare și primul termen fixat după casarea cu trimitere, determinată de necercetarea fondului, rămân aplicabile dispozițiile art. 89 alin. 1.”

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 care consacră liberul acces la justiție, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la un proces echitabil, judecat într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea termenelor procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

În ceea ce privește contrarietatea dintre două texte de lege, și anume a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă cu cele ale art. 89 din același act normativ, Curtea constată că o atare critică nu poate fi reținută, întrucât în atribuțiile instanței de contencios constituțional intră doar examinarea dispozițiilor legale în raport cu prevederile și principiile constituționale, iar nu și eventualele necorelări legislative.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 114¹ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Gavra în Dosarul nr. 83/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 449 din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

„Generali Asigurări” — S.A. din București în Dosarul nr. 37.461/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 37.461/3/2006, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Generali Asigurări” — S.A. din București cu ocazia soluționării, pe cale de ordonanță președințială, a unei cauze comerciale având ca obiect suspendarea executării a două hotărâri ale Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin „exigențelor constituționale privitoare la respectarea dreptului la apărare și la asigurarea unui proces echitabil”, întrucât, prin interdicția impusă instanței de judecată de a face aprecieri de fond asupra stării de fapt și asupra dreptului dedus judecătii, dispozițiile criticate îngăduiesc dreptul părților de a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept incidente în cauză, precum și asupra probatoriilor pe care le apreciază ca fiind adecvate pentru susținerea pretențiilor sau apărărilor arătate.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 107/2006, nr. 305/2006 și nr. 493/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, și ale art. 581 din Codul de procedură civilă. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 133 din Legea nr. 31/1990: „(1) *Odată cu intentarea acțiunii în anulare, reclamantul poate cere instanței, pe cale de ordonanță președințială, suspendarea executării hotărârii atacate.*

(2) *Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune.*

(3) *Împotriva ordonanței de suspendare se poate face recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.*”

— Art. 581 din Codul de procedură civilă: „*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru*

păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil și art. 24 referitor la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aceste texte legale au făcut obiectul a numeroase critici de neconstituționalitate, jurisprudența Curții fiind constantă în sensul netemeinicii excepțiilor formulate.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 133 din Legea nr. 31/1990, Curtea a statuat, de exemplu, prin Decizia nr. 107/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 10 aprilie 2006, că, în concordanță cu art. 21 din Constituție, legiuitorul a lăsat la latitudinea instanței, în temeiul rolului activ al judecătorului în procesul civil, obligarea reclamantului la depunerea unei cauțiuni și stabilirea cuantumului acesteia. Instanța de judecată este singura în măsură să aprecieze asupra valorii cauțiunii în raport de împrejurările existente în speță și de scopul în care va fi depusă cauțiunea, respectiv despăgubirea celor prejudiciați prin întârzierea executării hotărârii adunării generale a acționarilor. Curtea a mai reținut că, prin procedura reglementată de art. 133 din Legea nr. 31/1990, este posibilă, în calea de atac a recursului, examinarea ordonanței de suspendare atât sub aspectul legalității, cât și al temeinicii, astfel că prevederile art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție nu sunt încălcate.

Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat, de exemplu prin Decizia nr. 60/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 2 martie 2006, că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale, ca și cea a contestării executării acesteia, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument suplimentar în sensul deplinei respectări a dreptului la apărare.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale și ale art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Generali Asigurări” — S.A. din București în Dosarul nr. 37.461/3/2006 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 450

din 15 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.042/299/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă au fost modificate, fără ca noua reglementare să preia soluția legislativă inițială criticată de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 12.042/299/2006, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A. din București cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei încheieri pronunțate de Judecătoria Sectorului 1 București, având ca obiect încuviințarea executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „reglementarea criticată reprezintă o reminiscență anacronică în cadrul sistemului juridic român în care verdictul unic și definitiv este exclus, în mod organic, de principiile fundamentale ale controlului

judecătoresc și al dreptului la apărare ce funcționează ca veritabile garanții ale actului de justiție”. Autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, prin faptul că încheierea prin care instanța încuviințează executarea silite este dată fără citarea părților și nici nu este supusă vreunei căi de atac.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat reprezintă o normă de procedură a cărei reglementare intră în competența exclusivă a legiuitorului. Faptul că încheierea de respingere a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor nu reprezintă, în opinia instanței, o încălcare a accesului liber la justiție sau a dreptului la apărare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 134/2006.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 21, 24 și 129 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, care aveau următorul conținut: „*Instanța încuviințează executarea silită prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 373¹ din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, iar în prezent au următoarea redactare:

„(1) *Cererea de executare silită se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel.*

(2) *Executorul judecătoresc este dator să stăruie, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu și pentru respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea de Administrare Active Feroviare „S.A.A.F.” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.042/299/2006 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 451
din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Mercea și Florica Mercea în Dosarul nr. 6.300/A/2006 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

(3) *În interesul executării, executorul judecătoresc poate cere debitorului să dea o declarație scrisă cu privire la veniturile și bunurile sale și locul unde se află acestea.*

(4) *În situația prevăzută de art. 371⁷ alin. 1, executorul judecătoresc este dator să pună în vedere părții să-și îndeplinească de îndată obligația de avansare a cheltuielilor de executare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Codul de procedură civilă a fost modificat prin Legea nr. 459/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 decembrie 2006, iar prevederile referitoare la încuviințarea executării silite au fost în mod esențial modificate, fără ca noua reglementare în domeniu să preia soluția legislativă inițială criticată de autorul excepției.

În consecință, ca efect al intrării în vigoare a noilor dispoziții procedurale, la 30 de zile de la data publicării Legii nr. 459/2006, critica de neconstituționalitate nu mai are obiect, astfel încât excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, deoarece autorii pretind completarea textului de lege criticat și lămurirea unor aspecte ce țin de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.300/A/2006, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dumitru Mercea și Florica Mercea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât omite să reglementeze situația specială în care partea ce a căzut în pretenții este beneficiară, la rândul său, de asistență judiciară, potrivit dispozițiilor art. 74 și următoarele din Codul de procedură civilă, deoarece se află în imposibilitatea materială de a achita cheltuielile ocazionate de judecarea procesului. Într-o atare împrejurare, obligarea sa la suportarea cheltuielilor părții adverse este de natură să aducă atingere drepturilor protejate constituțional, respectiv liberului acces la justiție și dreptului la apărare.

Tribunalul Arad – Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Accesul liber la justiție, asigurat în speță inclusiv prin acordarea asistenței judiciare în condițiile art. 75 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, nu poate fi încălcat prin aplicarea art. 81 din Codul de procedură civilă, întrucât cheltuielile legate de cererea proprie de chemare în judecată nu sunt puse în sarcina beneficiarului nici dacă acesta pierde procesul. Pe de altă parte, suportarea cheltuielilor părții adverse decurge tocmai din faptul pierderii procesului, respectiv din culpa procesuală, care nu este ocrotită nici de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nici de legislația română. Instanța apreciază că nu este încălcat nici art. 24 din Constituție, nefiind vorba despre restricționări sau condiționări ale acestui drept. În ceea ce privește celelalte prevederi constituționale invocate, se arată că acestea nu au legătură cu cauza.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-

raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 16 din Legea nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, dispoziții care au următorul conținut: „*Cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea asistenței judiciare vor fi puse în sarcina celeilalte părți, dacă aceasta a căzut în pretențiile sale.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportată la art. 20 din Legea fundamentală, precum și prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată și art. 30 privind libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autorii excepției de neconstituționalitate critică formularea actuală a textului art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Astfel, în opinia acestora, textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care obligă partea care cade în pretenții, beneficiară a asistenței judiciare gratuite, la plata cheltuielilor ocazionate de acordarea asistenței judiciare părții adverse, aflată în aceeași situație materială precară.

Așadar, Curtea constată că pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este determinată exclusiv de o omisiune legislativă. Or, în temeiul art. 61 din Constituție, „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, astfel încât modificarea sau completarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia.

Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dumitru Mercea și Florica Mercea în Dosarul nr. 6.300/A/2006 al Tribunalului Arad – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 465

din 17 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Andrei Victor din Iași în Dosarul nr. 5.695/45/2006 (număr în format vechi 5.695/2006) al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Dosarul fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu cauza.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.695/45/2006 (număr în format vechi 5.695/2006), **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Andrei Victor din Iași în cadrul unei acțiuni de contencios administrativ, introdusă în temeiul textului de lege criticat, având ca obiect anularea Hotărârii Consiliului Local Iași nr. 198/2000.

În motivarea excepției se susține că art. 1 din legea criticată încalcă art. 1, 11, 20 și 47 din Constituție, precum și art. 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În acest sens, autorul excepției apreciază că „este absolut legitim” să atace în contencios administrativ, „în mod preventiv”, „oricând și orice act administrativ al unor autorități publice centrale sau locale, sau părți din acestea, când descoperă în acele acte normative prevederi contradictorii sau suprapuse peste alte acte normative sau potrivnice unor prevederi din Constituție”, „chiar dacă nu am fost vătămat de acestea, întrucât respectarea Constituției și a legilor este obligatorie, inclusiv pentru autoritățile centrale și locale, precum și pentru autoritățile judiciare”. În continuare, exprimă o serie de aprecieri personale referitoare la politica legislativă și aplicarea legislației în România. Astfel: chiar actele normative declarate constituționale de Curtea Constituțională „au încălcat și încalcă în mod continuu și esențial dreptul la muncă” prevăzut de art. 23 și 24 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; fiscalitatea exagerată aplicată de statul român „încalcă coșul de consum lunar reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 217/2000” și „implicit dreptul la muncă prevăzut de art. 23 din Tratatul asupra drepturilor omului, precum și dreptul la un trai decent reglementat de art. 25 din același tratat”; stabilirea incorectă a salariului minim pe economie prevăzut de „Declarația Drepturilor Omului în sensul care să acopere posibilitățile indivizilor sau familiile lor de a trăi decent și a putea plăti cheltuielile de întreținere”; autoritățile administrative și judecătorești „nu respectă această scară a valorilor omenirii impusă de Tratatul

asupra Drepturilor Omului și la nivelul țării noastre de art. 1, art. 11, art. 20 și art. 47 din Constituția revizuită”.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât acceptarea teoriei „actului preventiv”, care în opinia autorului excepției ar asigura transpunerea în practică a dreptului la muncă și a dreptului la un trai decent, ar echivala „cu o imixtiune a puterii judecătorești în domeniile de competență ale puterii legislative și ale puterii executive, întrucât ar permite intervenția justiției și în alte situații decât cele decurgând din excesul de putere și din încălcarea drepturilor și libertăților consacrate de Constituție, ceea ce ar aduce atingere principiului separației și echilibrului puterilor în stat, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție”. De altfel, potrivit art. 126 alin. (6) din Constituție, instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate, „ceea ce exclude ideea invocării unor prejudicii virtuale sau abordări personale pur speculative, ca suport al actului de investire a instanțelor judecătorești”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 638/2006, precum și jurisprudența acesteia privind stabilirea competenței și procedurii de judecată de către legiuitor, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004 nu contravin dreptului la muncă și dreptului la un nivel de trai decent, prevăzute de art. 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ci reprezintă o valorificare a prevederilor art. 52 din Constituție, iar dispozițiile constituționale ale art. 1 nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit cărora „Subiectele de sesiză” sunt orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, Avocatul Poporului, Ministerul Public, autoritatea publică emitentă a unui act administrativ nelegal, în situația în care actul nu mai poate fi revocat, întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte

juridice, persoana vătămată în drepturile sale sau în interesele sale legitime, prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe ale Guvernului neconstituționale, prefectul și Agenția Națională a Funcționarilor Publici, precum și orice persoană de drept public vătămată într-un drept sau, după caz, când s-a vătămat un interes legitim, precum și instanța, care, din oficiu sau la cerere, poate introduce în cauză organismele sociale cu personalitate juridică interesate, atunci când subiect de sezină este Ministerul Public.

În opinia autorului excepției, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 „Statul român”, art. 11 „Dreptul internațional și dreptul intern”, art. 20 „Tratatele internaționale privind drepturile omului” și art. 47 „Nivelul de trai”, precum și ale art. 23 și 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care dispun cu privire la dreptul oricărei persoane la muncă și la un nivel de trai corespunzător.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Așa cum reiese din susținerile formulate, autorul excepției apreciază că „este absolut legitim” să atace în contencios administrativ, „în mod preventiv”, „oricând și orice act administrativ al unor autorități publice centrale sau locale, sau părți din acestea, când descoperă în acele acte normative prevederi contradictorii sau suprapuse peste alte acte normative sau potrivnice unor prevederi din Constituție”, „chiar dacă nu am fost vătămat de acestea, întrucât respectarea Constituției și a legilor este obligatorie, inclusiv pentru autoritățile centrale și locale, precum și pentru autoritățile judiciare”. În consecință, într-un dosar având ca obiect acțiunea în contencios administrativ pentru constatarea nulității Hotărârii Consiliului Local Iași nr. 198/2000 privind organizarea circulației rutiere în municipiul Iași, autorul excepției invocă neconstituționalitatea art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care dispune cu privire la „Subiectele de sezină”, întrucât consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor menționate din Constituție și din Declarația Universală a Drepturilor Omului, fără a arăta însă în ce constă contrarietatea.

Analizând art. 1 din legea criticată, Curtea reține că, potrivit alin. (1) și (2) ale acestuia, se poate adresa instanței de contencios administrativ orice persoană care se consideră

vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, precum și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Or, autorul excepției nu se înscrie în niciuna dintre aceste ipoteze, ci a ridicat excepția de neconstituționalitate, întrucât apreciază că un act administrativ poate fi atacat oricând, în mod preventiv, chiar dacă nu i-a produs vătămări.

Așa fiind, având în vedere art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevede că aceasta decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe în vigoare ori dispoziții din acestea „care au legătură cu soluționarea cauzei”, în caz contrar excepția fiind inadmisibilă, prezenta excepție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă. Această soluție se impune și pentru că, în realitate, autorul excepției nici nu formulează motive de neconstituționalitate cu privire la art. 1 din legea criticată, ci doar invocă în acest sens texte din Constituție și din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și o serie de aprecieri personale referitoare la politica legislativă și aplicarea legislației în România, ceea ce contravine art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care prevede că „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

De altfel, Curtea Constituțională a constatat, prin mai multe decizii pronunțate în legătură cu textul în integralitatea sa sau cu privire la unele dintre alineatele acestuia, că art. 1 din Legea nr. 554/2004 este constituțional. În acest sens sunt, de exemplu, deciziile nr. 507 din 17 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, nr. 39 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, nr. 371 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 7 iunie 2006, și nr. 63 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 14 februarie 2007.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Andrei Victor din Iași în Dosarul nr. 5.695/45/2006 (număr în format vechi 5.695/2006) al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

